

Arrest

nr. 160 567 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 29 oktober 2004 een asielaanvraag in. Op 5 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 december 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigde beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekers dienen op 23 februari 2005 opnieuw een asielaanvraag in. Op 25 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient op 22 december 2009 wederom een asielaanvraag in. Op 22 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 mei 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 juli 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2011 werd ingediend door:

S., L. (R.R. ...)

geboren te Nazran op (...)1979

** volgens paspoort: S., L.*

geboren op (...)1977

K., M. (N° R.N. ...)

geboren te Karpy op (...)1983

wettelijke vertegenwoordigers van:

S., R., geboren op (...)2001

K., N., geboren op (...)2005

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw K. M. diende een asielaanvraag in op 22.12.2009, die afgesloten werd op 26.04.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 30.06.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde medische elementen, namelijk dat verzoekster ernstig ziek is, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke

procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben reeds tweemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ingediend, namelijk op 09.05.2011 en op 18.07.2011. Beide aanvragen werden afgesloten met een beslissing 'onontvankelijk' respectievelijk op 15.06.2011 en 10.10.2011.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat hun aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie'. Het komt echter de verzoekers toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die hen verhinderen de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Een loutere verwijzing naar 'de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij verduidelijken dit niet verder, noch leggen zij enig bewijsstuk voor. De loutere verwijzing naar de 'actuele toestand' in de regio van herkomst, wat zij hiermee ook bedoelen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen kunnen gebruik maken van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren, zodat de scholing van de kinderen niet onderbroken wordt.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië en dat zij bijgevolg hun land van herkomst zouden moeten verlaten om de aanvraag via de gewone procedure te kunnen indienen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, om een aanvraag in te dienen. De Belgische ambassade in Moskou beschikt immers over Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg, die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij werkbereid zijn en dat verzoekster een arbeidsovereenkomst d.d. 05.11.2010 voorlegt; dat zij goed Nederlands zouden spreken; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 juli 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor de eerste verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van HJ, Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*K., M. geboren te Karpy op (...)1983, nationaliteit Armenië
en haar minderjarige kinderen*

S., R., geboren op (...)2001, nationaliteit Armenië

K., N., geboren op (...)2005, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

**■ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."**

Voor de tweede verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van HJ, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., L., geboren te Nazravan op (...)1979, nationaliteit Armenië

** volgens paspoort: S. L., geboren op (...)1977, nationaliteit Armenië*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

**■ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."**

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt.

De raadsman van verzoekers werpt ter terechtzitting op dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd de aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht.

De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenwel niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VwW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.J.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielpcedure in het Rijk, tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekster Mevr. K. S..

Mevr. K. S. was in de initiële verzoekschrift ex art. 9bis vrw. dd. 02.12.2011 opgenomen.

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielpcedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren.

Zoals vermeld hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gestoeld op punt 2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen nadien diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens conform punt 2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria had getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielpcedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoekster en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgen vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert, zoals ten onrechte door verwerende partij gesteld wordt.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie en de schoolgang van de kinderen buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie — schoolgang - werkbereidheid — verblijf van quasi 4 jaar - edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze

elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door verzoekers aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Verzoekers geven aan van mening te zijn dat een verdere motivering zich opdrong in de eerste bestreden beslissing in het licht van het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Verzoekers betogen dat de verwerende partij immers de aanvraag heeft onderzocht in het licht van het criterium 1.1 van de vernietigde instructie maar ten onrechte niet in het licht van het criterium 1.2.

Er blijkt evenwel niet dat verwerende partij niet kon volstaan met de motivering dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer van toepassing is. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de vraag of de aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend en of er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het criterium 1.1 van de vernietigde instructie of enig ander criterium. De verwerende partij heeft enkel geoordeeld dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, hetgeen niet wordt betwist. Waar verzoekers menen dat dit motief in het licht van het criterium 1.1 moet worden gelezen, kunnen zij niet worden gevolgd.

Verzoekers geven tevens aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing niet afdoende is wat de ingeroepen medische problemen in hoofdte van verzoekster betreft. Er kan evenwel niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn, nu artikel 9*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Bovendien hebben verzoekers in hun aanvraag de uiteenzetting in verband met het aangehaalde medische element beperkt tot een verwijzing naar de (toen) hangende aanvragen om medische redenen, waardoor het voor de verwerende partij ook volstaat om in de bestreden beslissing te verwijzen naar de beslissingen genomen ten aanzien van deze aanvragen.

Verzoekers betogen verder op zeer algemene wijze dat in de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de door hen ingeroepen omstandigheden niet buitengewoon

zouden zijn. Zij wijzen hierbij onder meer op hun integratie, de schoolgang van de kinderen, hun werkbereidheid en hun verblijf in België gedurende ongeveer vier jaar. Inzake de integratie, de werkbereidheid en de duur van het verblijf in België wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij stelt hierbij dat al deze elementen in wezen de integratie van verzoekers in België betreffen en dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verwerende partij geeft aldus aan dat deze elementen in wezen de grond van de aanvraag betreffen. Inzake de schoolgang van de kinderen wordt verder gesteld dat dit gegeven niet wordt aanvaard, omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Hierbij wordt ook toegelicht dat verzoekers gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om hun terugkeer te organiseren, zodat de scholing van de kinderen niet onderbroken wordt. De Raad stelt vast dat verzoekers op geen enkele wijze duiden waarom zij van oordeel zijn dat voormelde motiveringen in de eerste bestreden beslissing niet als afdoende kunnen worden beschouwd in het licht van het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat verzoekers met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie.

In de mate dat verzoekers van oordeel zijn dat hun aanvraag alsnog had moeten worden getoetst aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – waarbij zij erop wijzen dat zij in hun aanvraag duidelijk naar deze instructie hebben verwezen en voldoen aan de hierin opgenomen criteria, zodat hun aanvraag diende te worden vermoed ontvankelijk en gegrond te zijn – herhaalt de Raad het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekers om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers hun kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers “humanitaire” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. Verzoekers tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het “kabinet Mevr. M. De Block” of de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de

vernietigde instructie alsnog zouden gelden voor wie eraan voldoet, niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoekers kunnen ook niet, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 17 april 2002, betogen dat de criteria van de instructie dienen te worden toegepast. Er dient te worden benadrukt dat voormeld arrest betrekking heeft op een ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet en verder geen betrekking heeft op de instructie van 19 juli 2009. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met het gegeven dat verzoekers zouden voldoen aan de voorwaarden vervat in de vernietigde beleidsinstructie, los van de vraag of dit al kan worden aangenomen.

Waar verzoekers nog stellen dat verwerende partij *“van rechtswege de situatie van verzoekers al reeds aan punt 1.1. van deze criteria toetst”* en daarbij verwijst naar de passage in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot (de duur van) de doorgelopen asielprocedures, wijst de Raad erop dat verzoekers verkeerdelijk aannemen dat dit onderdeel van de beslissing gestoeld is op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit blijkt op geen enkele wijze uit de motivering van deze beslissing. De motivering met betrekking tot de asielprocedures kadert louter in het onderzoek, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, van de vraag of de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij heeft hierbij niet verwezen naar het niet voldaan zijn aan de voorwaarden vervat in de criteria van de vernietigde instructie.

Verzoekers geven verder aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van verzoekster niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij geven aan dat ten onrechte geen analyse van het medische dossier werd gemaakt en haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet werd onderzocht.

De Raad herhaalt dat niet kan worden ingezien dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien hebben verzoekers zich bij het aanhalen van de medische problemen van verzoekster beperkt tot een verwijzing naar de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk worden geacht, waar verweerder – onder verwijzing naar de beslissingen omtrent die aanvragen – het argument dat verzoekster ernstig ziek is, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er blijkt ook niet welk belang verzoekers hebben bij deze grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”*

In zoverre verzoekers nog opwerpen dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou brengt en zij zich aldus wel degelijk in persoon naar Moskou of Sint-Petersburg zullen moeten begeven, kan het in beginsel volstaan vast te stellen dat zij geen enkel begin van bewijs aanbrengen ter staving van hun bewering en aldus de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerleggen dat zij zich niet persoonlijk naar Rusland moeten begeven voor het indienen van de aanvraag.

De stelling van verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen

weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist, laat staan weerlegd. Verzoekers geven nog op zeer algemene wijze aan dat hun procedures in het Rijk lang hebben geduurd, doch aldus tonen zij evenmin het kennelijk onredelijk of onjuist karakter aan van de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij werd geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, zijn aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctiëring buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun quasi 4 jaarig gedoogd en deels legaal verblijf in België, de ernstige medische situatie van verzoekster, hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.4 Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet

gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. In zoverre verzoekers betogen dat verwerende partij diende te onderzoeken of zij in aanmerking komen om te worden geregulariseerd omdat zij elementen van integratie, langdurig verblijf en medische problemen van verzoekster hebben aangehaald, herhaalt de Raad dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Een schending van het evenredigheidsbeginsel vanwege een miskenning van deze (vernietigde) instructie kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN